

Ministeren for Grønland (Carl P. Jensen): Hr. Knud Hertling fremsatte i formiddags nogle betragtninger vedrørende det grønlandske budget. Jeg kan ganske henholde mig til den besvarelse, som ligger i de udtalelser, finansministeren lige har fremsat. Det er netop den af finansministeren omtalte 3 års plan såvel som den ramme, der er angivet i det foreliggende finanslovsforslag, der skal tages i betragtning, når man skal tage stilling til henstillingen fra Grønlandsrådet om at forøge de kommende års boligbyggeri i Grønland. Det er en henstilling, der omfatter omkring 60-70 mill. kr., og selv om dette beløb fordeles over en 3 års periode, er det alligevel mange penge, der skal skaffes.

Jeg er enig i, at boligbehovet er det største problem i dagens Grønland, ikke mindst når det ses i sammenhæng med lokaliseringsplanerne, altså planerne om at flytte arbejdskraft ind til byerne, for denne arbejdskraft er villig til at flytte, når der blot kan anvises boliger. Jeg har på ny gjort finansministeren opmærksom på dette problem og vil også gøre ham bekendt med den henstilling, der foreligger fra Grønlandsrådet. Jeg kan dog godt sige, at efter den foreløbige samtale med finansministeren, jeg har haft, vil jeg tro, at resultatet vil blive en henstilling om, at vi selv søger en omplacering af de opgaver, der skal løses inden for den af finansministeren lige omtalte ramme i, som finansministeren sagde, et meget stramt budget.

For så vidt angår hr. Knud Hertlings henstilling om at overveje nedsættelsen af en arbejdsgruppe, der skulle tage indkomst- og lønpolitikken i Grønland op til en nærmere undersøgelse, må jeg sige, at jeg ikke på stående fod kan tage stilling til denne henstilling. Men jeg vil dog gøre opmærksom på, at en speciel side af indkomstpolitikken i Grønland, nemlig skatterne, har landsrådet taget op i et stående udvalg vedrørende den økonomiske planlægning, og man må vel nok på forhånd være lidt betænkelig ved at tage initiativet fra landsrådet, uden at man har set, hvad der kommer ud af dets overvejelser.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): Når jeg har bedt om ordet på dette tidspunkt i debatten, er det, fordi jeg nu

er i stand til at dokumentere, at det var rigtigt, som jeg sagde i formiddags, og forkert, hvad hr. Poul Møller sagde i formiddags. Der var den forskel, at jeg havde ikke notaterne i hånden, mens hr. Poul Møller havde et ordret notat i hånden, efter hvad hr. Poul Møller sagde. Jeg nævnte, at når jeg i fjernsynet efterlyste forslag om besparelser til et beløb af 750 mill. kr., gjorde jeg det på baggrund af, hvad der fra konservativ side under forhandlingerne her i tinget om 3 års budgettet — det var hr. Jørgen Jensen, der var ordfører — blev sagt om, at den offentlige sektor alene måtte stige med samme procent som stigningen i nationalproduktet. Jeg nævnte det udførligt i fjernsynet, og for at der ingen misforståelse skal være, citerer jeg, hvad jeg sagde. Det var ordret følgende:

„Det er ret fantastisk“ — jeg har ikke noget imod at gentage det — „at hr. Poul Møller her nu vil løbe fra det, de konservative sagde, da 3 års budgettet blev behandlet. Da sagde man: dette budget må ikke stige med de 9 pct., det gør. Det må kun stige med de 4 pct., nationalproduktet udgør. Det sagde de i folketinget, der var en diskussion om det i folketinget. Det er kun en måned siden. Deres Hukommelsestab er efterhånden uhyggelig påfaldende.“ — det synes stadig at gælde — „De 5 pct. svarer til de 750 mill. kr. Da det er et minimumsbudget, så er det, jeg spørger, og jeg spørger igen, og vi har spurgt i 14 dage landet over, og vi har ikke fået svar, nu er det sidste chance i aften: hvad er det, der skal lukkes vedrørende socialinstitutioner, vedrørende uddannelse? Kommer svaret ikke i aften, er det simpelt hen uforsvarligt at stemme på folk, der ikke vil give besked på så helt afgørende punkter.“

Alttså, det var dér, de 750 mill. kr. stammede fra; at det var et minimumsbudget, vidste jo alle. Finansministeren havde sagt ved fremsættelsen, at man havde forelagt, hvad man kalder et minimumsbudget, omfattende de udgifter, som regeringen anså for uomgængeligt nødvendige, og som derfor under alle omstændigheder måtte dækkes, medens der som hovedregel ikke var medtaget forslag, der endnu ikke var vedtaget eller var under forberedelse.